

Маша Певац

ЈУНАЧКА
ПРИПОВЕДАЊА

исповести са петог спрата реалности

МАША ПЕВАЦ рођена је у Београду 1982. године. Дипломирала драматургију на Факултету драмских уметности у Београду (2008).

Сценариста краткометражног играног филма *Врана* (2010) и драматург на документарном филму *Шампиони улице* (2011).

Радила као позоришни критичар на 45. Фестивалу професионалних позоришта Србије *Јоаким Вујић*, одржаном у Шабачком позоришту (2009) и сарађивала у реализацији радио-драме *Биџи њозиџиван*, Владимира Б. Поповића и *ХИВ* Душке Убовић (2009), при драмској редакцији Радио Београда.

Као драматург учествовала у радионици радио-драме *Чуј, види, њокрени*, одржаној у Прешеви (2009).

Аутор још неколико неизведених позоришних комада и нереализованих филмских сценарија.

Пише кратке приче, пре свега.

Драма *Јуначка њријоведања* ушла је у најужи избор на Конкурсу за савремени драмски текст за 2011. годину, Фондације *Зоран Радмиловић* и Позоришта Тимочке крајине *Зоран Радмиловић* из Зајечара.

Маша ПЕВАЦ

ЈУНАЧКА ПРИПОВЕДАЊА
исповести са петог спрата реалности

ЛИЦА:

ЈУНАЧИНА, јунак над јунацима
АЖДАЈА, његов брат
БАБА, млада духом и врло урбана
Госпођица НИТНА, персона јако битна
ЧУПКО, хајде и њега да споменемо
БЛЕЈАЧ 1, БЛЕЈАЧ 2, чувари постојећег поретка
ДВЕ СЛУЖБЕНИЦЕ, две дивне даме
ГАЗДА, ђубре

И све се то збивало по ћошковима великог, прљавог града
и мрачним ходницима свести малог јунака...

1. ДВОРИШТЕ

– из спољашњег света у...

Предрајино дворишће у центру града у које се улази кроз велика дрвена врата. Старе унутрашње стране двеју повезаних зграда су оронуте и показују своја ружна лица једна другој. Терасе и ужад за сушење веша су ниши које их вежу. Дворишће је појлочано сивим бејоном. У њему се налази једно високо дрво, шужно јер је оштрнуто из природе. Друштво му праве стара клуја и Баба која седи на њој. Има око 75 год, појино је седа и крајко ошишана. Штај је наслонила на клују. Лево око јој је захвајила мрена, али она радознано зледа десним. Из зграде излази пословна жена и бацивши заједљив поглед у Бабином правцу наставља даље, без поздрава. У дворишће улази јаниши средњих година и љунувши у правцу Бабе, улази у другу зграду, шакође, без поздрава. Након пога из прве зграде излази мајка која је заокуљена драњем на седмозодишње сина. Негде на средини дворишта се мимође са полицајцем који се зајушио ка згради. И он бац крајки, испишавачки поглед у правцу Бабе, а зајим уђе у зграду, наравно, без поздрава. Када сви издефилују Баба осјаје сама и замилењено блене док се ојало лишиће кошрља под налејом вејра, производећи звук шуњајуће љса.

Одједном, у дворишту се створи Јуначина (око 23 године, сав у црном, с црном кајом на злави). Шушине конзерву.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Обожавам добродошлице! Обожавам кад затекнем Бабу у дворишту, да ми пожели добродошлицу кући! Сеоска или градска баба, све вам је то исто! У разговору са њом сваки проблем добије још више на тежини. Претвори се у трагедију.

Јуначина се сторим кораком зајуши ка Баби.

ЈУНАЧИНА: 'Де си, бре! Нема те нигде!

Рукује се са Бабом, снажно јој подрмавши десну руку, а онда је јесницом удари у раме.

БАБА: Стани, лакше с тим, ишчупа ми руку из рамена. Пусти ме! То боли лудаче!

ЈУНАЧИНА: У реду, извини... Шта има?

БАБА: Ништа нема, ништа под милим Богом. Јел журиш негде?

ЈУНАЧИНА: Ма, јок. Спорим.

Јуначина седа њоред ње на клују.

БАБА: Тражио те неки пандур!

ЈУНАЧИНА: А? Па видиш да се ипак нешто дешава. Код кога ме тражио?

БАБА: Па код тебе! Звонио ти на врата. Видела сам кроз шпијунку!

ЈУНАЧИНА: Значи шпијунираш! А реци ми, јел кроз шпијунку гледаш левим ил десним оком?

БАБА: Само се ти спрдај с туђом муком...

ЈУНАЧИНА: *(Размисливши)*

А да тај пандур можда није имао огромну црну торбу?

БАБА: Јесте, огромну торбу! А дал' је била црна или жута, 'де још то да видим! Много тражиш.

ЈУНАЧИНА: Па да, поштар је долазио...

БАБА: Шта си рек'о?

ЈУНАЧИНА: То је био поштар... Него, јел данас све у реду? Јел те нико не узнемирава?

БАБА: Шта кажеш?

ЈУНАЧИНА: Јел те нико није дир'о данас?

БАБА: Дир'оооо?! Мене? 'Де мене, сачувај ме Боже! Само ме заобилазе! Данас нико ни добар дан да ми каже. Имају сви преча посла!

ЈУНАЧИНА: Добро, ја само питам...

БАБА: Ал' то није најгоре. Јутрос, док сам устајала из кревета, само чујем како шклопоће овај проклети кук и осетим како ми се разлабавио, проклетиња једна. Опет!!!! Пети пут од кад су ми га уградили. Банда, уграђују људима фаличне делове тела... Има да их тужим. Десна рука ми се скроз укочила од беса, убија колико боли! Погле', не могу да је мрднем. Е, а онда дођеш ти, љубре мало и удариш ме у раме. Да имам 10 година мање, тукла бих те, заборавио би како се зовеш! Ма, није ми бре, добро цео дан.

ЈУНАЧИНА: О.к, идем ја онда!

БАБА: Ради шта 'оћеш!

ЈУНАЧИНА: Ја само хтео да те испоштујем. Мислим, стара си. И то. Иначе не бих...

БАБА: Нисам стара. Ја сам у најбољим годинама. Сада се сабирају утисци. И зато ми требају мир и тишина. А ти ме, бре, само замајаваш, јебиветру један.

ЈУНАЧИНА: Отиш'о сам!

Он усџаје и креће.

БАБА: Стани. 'Де ћеш?

ЈУНАЧИНА: Па кући. Де бих?

БАБА: Јел можеш бар да ми кажеш како си, мали? Ил' те и то мрзи!

ЈУНАЧИНА: Сјајно сам. Шутнули ме с посла данас!

Јуначина се бла̄о насмеје.

БАБА: Па шта се онда смејеш, који мој? Ајд , бежи. Нећеш ти још дуго, чим те јуре органи реда. Муко једна.

2. ДНЕВНО-СПАВАЋА СОБА

– Јуначина поседује свој свет и...

Собу која је олушина. Кауч је исцепаан. Прозор разлућан, ња залей-љен селошејом како-боје. Прљав тањир на поду, али леј дан найољу. Оно шио собу чини посебном је шелеской прислоњен уз прозор у дворшије. На ниском столу је нови модел лай-шоја, који одудара од енјеријера. Јуначина намешта шелеской.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Уф! Данас је нешто опако искочило из лежишта, као Бабин кук. А у таквим ситуацијама користим овај прастари телескоп! Помоћу њега посматрам људе. Постану ми ситни к’о мишеви! У томе је суштина! Капирате?! Гледам на њих и њихове животе уситњено, без трунке сентименталности. Смејем им се са безбедне раздаљине, и толико се унесем у то да заборавим на свој случај. Јер, људи су ме зајебали данас, зајебаће ме и сутра. Просто к’о различак... Али, ово данас је посебна прича. Добио сам отпусну листу! Више немам пос’о! Ееее... А, радио сам к’о Потрчко. Скрпио читавих годину дана! Није мала ствар. И само да вам објасним. Није то онај потрчко

(Изговара њу реч с гађењем)

– јадник ил цивилни војник што сваком ко се дрзне и исцима га трчи и завршава послове ил му набавља којекаве глупости: од шрафцигера и пегле до посног сира. Неее! Потрчко

(Изговара реч са осмехом)

ради све то исто, ал за паре. Додуше, бедне паре, али пристојну плату, у кризним временима! А ја сам успео да изгубим чак и “такав” посао! И то на бесмислену фору. Покваре ми се кола, и док сам их одвез’о код мајстора, док је утврђен квар и док су поправљена, наручилац бургije, лекова и хлеба је за то време, уместо да сам изађе и купи шта му треба, двадесет пута звао газду да се жали и, наравно, распиздео га! А газда већ иницијално болује од беснила, тако да ме је, логично, на крају приче, шутнуо! Пре тога се драо као мајмун, пореметио ми центар за равнотежу! Нисам успео да му објасним да нисам још изучио аутомеханичарски занат. Све у

свему, реалност јебе, а људима страдају неурони. Неком мање, неком више. Па уместо да се жалим, кажем вам, ова магична справа је чудо – дистанца у примени. Помаже!

Чује се њријайно “динџ” са лай-шоја. Пали се МСН. Свејло у дружој њоловини њозорнице, њакође. За својим комјјујтером је ју-нак, ликом сличан Јуначини. Има наочаре са јако дебелим сџаак-лима – “џејелјаре”, зачешљан је као да џа је крава лизала, а џреко беж кошуље носи џрслук на ромбове. Сџално се мрџџи и чкиљи на једно око. То је Аждаја, лично.

ЈУНАЧИНА: (Нама)
 Ау, имам брата. Заборавих да вам кажем! Зове се Аждаја. Мислим, није му то право име, ал’ му га је природа наменила. Он није Змај, већ обична, скраћена, Аждаја – велика глава која блује ватру, набијена на мало тело.

Јуначина седа исџред комјјујтера. Аждаја умесџо да куца, изџовара свој џексџ, (џџ. оно џџо куца), равним, џолу-џрејџеџим џоном. (Приџиснџуђе само џасџџер Enter, уз звучно “динџ” након изџоворене/искуцане реченице за “chat”. Јуначина ће у својим одџоворима чинџџи исџо).

АЖДАЈА: Зашто прљаве гаће ниси ставио у канту за прљав веш него си их оставио на поду?

ЈУНАЧИНА: Журио сам.

АЖДАЈА: Зашто ниси, после прања косе, покупио длаке из каде?

ЈУНАЧИНА: Нисам их видео.

АЖДАЈА: Ти си свиња, говедо једно.

ЈУНАЧИНА: А ти си фегет.

Аждаја црвени, али се суздржава.

АЖДАЈА: За твоју информацију, прошле недеље сам почео да тренирам кик-бокс, па ћеш ускоро морати мало да размислиш о томе шта радиш и како ми се обраћаш! Тренер каже да сам капацитет!

ЈУНАЧИНА: Улепша ми дан, човече! Већ имам посао за тебе!

АЖДАЈА: Какав посао?

ЈУНАЧИНА: Кад си већ толико ратоборан, имам једног кандидата да га обрадиш. Можеш одмах да се спремиш. Адреса је...

- АЖДАЈА: Каквог кандидата?
 ЈУНАЧИНА: Мог газду! Сва ребра да му поломиш. Да га претвориш у жвакаћу гуму!
 АЖДАЈА: Чекај, о чему то говориш? Јел те шутнуо?
 ЈУНАЧИНА: Како си ти паметан!
 АЖДАЈА: Значи ниси успео ни посао да сачуваш! Знао сам да немаш трунке моје крви. Ти си, бре, једна хибридна врста – човек са јоги душеком уместо мозга. Тотално несприпремљен за преживљавање.

Аждаја се церека. Јуначина кийџи од беса.

- ЈУНАЧИНА: Прерано славиш. Од чега ћеш да плаћаш те часове кик-бокса, ако не успем да извучем плату за прошли месец?! Боље почни да удараш себе у стомак, уместо у врећу. То је бар бесплатно!

- АЖДАЈА: Мислим да би ти било корисније да размишљаш како ћеш да испуниш неограничену рупу у времену које ти предстоји, нечим сувислим, тј. смисленим, како год хоћеш! Узгред, ја већ имам посао. И то идеалан... ако мислиш да ће ми мањкати пара.

Јуначина ојетџи кийџи од беса. Удара јо џасџајџури.

- ЈУНАЧИНА: (Нама)
 Уф, смрдљива Аждаја!
 (Аждаји, куца)
 Аааа, који ти је то посао? Не хвалиш се.

- АЖДАЈА: Немам коме да се похвалим. Ти се ионако у то не разумеш. Зашто бих трошио речи?!

- ЈУНАЧИНА: (Нама)
 Кењатор.
 (Аждаји)
 Ма немој. Мене си нашао да зајебаваш? Да не дилујеш ти доле у пролазу иза ћошка, па кријеш?! Мислим чак да сам те видео у петак у три, добро се камуфлираш испод оне капуљаче... 'Ајде признај, нећу ти ништа!

- АЖДАЈА: Теби се, изгледа и тај ваздушни ђон у глави пробушио! Какве ти само глупости падају на памет! Жао ми је батице, али матори су све интелигенте гене сачували за мене. Life is cruel.

Јуначина кийџи од беса. Као и увек. Луја у џасџајџури.

ЈУНАЧИНА: О.к, 'ајде престани да се курчиш сисо једна и признај шта радиш и чиме се бавиш! Доста ми је више твог тајног идентитета!

АЖДАЈА: У реду, ако инсистираш! Има само мрва истине у ономе што си рекао...

Јуначина задовољно шири руке желећи да каже – “Па ејо! И ја некад поћодим”.

АЖДАЈА: ...Тренутно радим на једној платформи помоћу које се прате промене цена у оквиру најобимнијег финансијског тржишта које се заснива на понуди и потражњи одређене валуте... А, можда ћу једном, и то у даљој будућности постати дилер. На берзи, наравно.

ЈУНАЧИНА: *(Расћужено)*
Па јел тешко само рећи: “Радим на берзи”?! Пих, гасим се.

Јуначина брзо залући свој лай-ћоћ. Буљи у празну ћачку. Аждаја само слеће раменима и насћави да куцка по ћасћайћури.

3. ДНЕВНО-СПАВАЋА СОБА – убрзо затим, на истом нивоу реалности...

Јуначина зледа кроз шелеској, док се мрак лагано сипушиа на град. Није инвалид, али подсећа на Џејмса Стивенсона из “Прозора у двошћие”.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Ау, ала сам га снимео! Управо је оцепарио једног деду! Какав потез! Из задњег џепа му је извук’о новчаник, брзином светлости. Шта га је матори уопште и стављао у тај џеп, “на изволте”?! Деда изгубио равнотежу, само што не паде на дупе, а овај, шатро пришао да помогне. Маторац уопште није осетио док му је завлачио руку у џеп. Хе,хе, види га, још увек се захваљује лику који га је очепарио, јер му се нашао у невољи! Ево, тапше га по рамену! Феноменално... Има гомила таквих ликова по крају, а уопште нису профи џепароши. Не! Краду из хо-бија! Што би Аждаја рек’о – тако запушавају рупу у времену! Да сам на месту тог лика, бар на један дан... Да ли бих се снашао? Или би ме ухватили? Ма иди, бре, ухватили би ме...

У њом иренуику Аждаја улази у собу. Јуначина се одвоји од шелескоја и ѡсмајра га као да је украсна биљка која скуиља ирашину у сћану. Ни Аждаја не консиаиује Јуначину. Одлази до кухиње и ѡуни џезву водом. Сћавља је на рингљу. Кува себи чај. Загледа са дисћанце Јуначину. Не комуницирају.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Јел знате да се Аждаја тестирао у Менси? Измерили му коефицијент интелигенције, и испао јако висок. Превисок, ако мене питате. Није то баш здраво! Кад је стигло писмо из Менсе, у којем су му послали ту фамозну бројку, ја га на превару узео и отворио пре Аждаје. Сазнао сурову истину, први... Мислите да имам неке користи од те његове мудрост? Јок! Мораш да му чупаш реч из уста! Више воли да бљује ватру... Ево, погледајте га сад! Кува себи вечерњи чај, традиционално и скенира злурадо. Не одустаје од својих досадних ритуала!

Аждаја млишаво сћоји и ѡсмајра Јуначину, с неизмењеним изразом на лицу.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Постоје велике шансе да у наредних 12 сати не отвори уста...

Аждаја излази из кухиње и засијане у близини Јуначине, са шољом чаја.

АЖДАЈА: Сутра нећу бити код куће од десет до пет!

ЈУНАЧИНА: *(Лажно смирен)*
Па шта!

Аждаја неизмењеног израза лица одлази у своју собу. Јуначина почне да броји на њрсџе...

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
“Сутра нећу бити код куће од десет до пет”. Чак девет речи.

4. ФИРМА “ПОТРЧКО”

– излет у спољашњи свет...

И уџад Јуначине у канцеларију фирме “Поџрчко”. За столом у њезној канцеларији седи ћелави Газда, наравно, с мобилним телефоном ирислоњеним на ухо. Док разговара маше слободном руком.

ГАЗДА: (На телефон)
У експанзији смо! Ширимо се! Борча, Овча, Обреновац, Младеновац, Панчево. За годину дана ћемо развалити град. Имам већ осморо запослених (Погледа у Јуначину)
минус један. Имам осам кола! Роламо, човече! (Јуначини)
Шта ћеш ти овде? Ко ти рек’о да улазиш без куцања? А, клинац?

Јуначина смирено седне иреко џуџа Газде.

ГАЗДА: (На телефон)
Е, морам да прекидам. Зовем те за пет минута! (Јуначини)
Откуд ти? Јесам ли ти јуче рекао...

ЈУНАЧИНА: (Бојажљиво)
Дошао сам да ти вратим опрему. Кључеве од кола сам оставио на путу.

ГАЗДА: А, лепо од тебе. Шта још имаш?

ЈУНАЧИНА: Качкет и радно одело.

ГАЗДА: Стави то ту поред. Тако је. Па смо квит!

Јуначина се не џомера и фиксира џогледом Газду, који џочине да се мешкољи. Пауза.

ЈУНАЧИНА: Јеси сигуран да смо квит?

ГАЗДА: Шта ’оћеш да кажеш?

ЈУНАЧИНА: Изгледа да имаш селективно памћење!

ГАЗДА: Молим?

ЈУНАЧИНА: Дугујеш ми плату!

Зайамњење – сной свейлосџи џада само на Јуначину.

ЈУНАЧИНА: (Нама)
Не могу да верујем да и ја морам да изговарам ову отрчану фразу! Увек ми се повраћало док сам гле-

дао, у америчким филмовима “Б” продукције, ликове који пузе и моле не би ли извукли зарађену кинту, ил’ још јадније: да их врате на посао!

Ошамњење – све је њо сџаром.

ГАЗДА: Шта си рек’о?

ЈУНАЧИНА: Ниси ме исплатио, човече, а драо си се јуче на мене к’о магарац и отерао ме из фирме као да сам највећи олош!

ГАЗДА: Малииии, да си обављао посао како треба, до тога не би ни дошло. Хајде пусти ме сад, радим!

ЈУНАЧИНА: Хоћу својих 20 хиљада!

ГАЗДА: Еј, јел ти знаш који је датум данас?

ЈУНАЧИНА: Да. Што?

ГАЗДА: Па који је, да чујем из твојих уста!

ЈУНАЧИНА: Па трећи је, октобар, лета Господњег.

ГАЗДА: Ето. Отпуштен си другог. О каквој плати говориш? Месец је тек почео.

ЈУНАЧИНА: О септембарској!

ГАЗДА: Бре, и сам знаш да нам се у септембру бизнис разјебао! Био си сведок тога. Није било клијената! Морао сам да уложим у рекламу, у куповину три возила... Да не спомињем колико нас је и економска криза уназадила, то је већ опште место!

ЈУНАЧИНА: Све што причаш је једно велико опште место! Трули изговори! Имам потписан уговор да радим за 30 хиљада, а исплаћено ми је тек 10...

ГАЗДА: Е, и да ћутиш! Да не причаш никоме да радиш за 30 хиљада. Пола града би те личовало, да знају. Бре, људи се одиру од посла за 12, за 15 хиљада, а ти радиш за 30 месечно.

ЈУНАЧИНА: За 10!

ГАЗДА: Тако је било само у септембру.

ЈУНАЧИНА: И августу!

ГАЗДА: Добро, и у августу. Више се неће тако пословати овде, јер смо у експанзији. Напредујемо!

(Лажно џужан)

Баш штета што ћеш баш сад морати да одеш одавде. За мислим, тебе.

ЈУНАЧИНА: 'Ајде, доста је било глуматања, дај ми остатак плате па да се разилазимо. Уговор је ту. Све лепо пише. И немој да причаш да нема пара. Има, довољно за све.

Јуначина вади уговор, сивавља га на сиво. Газда само одбаци лисџ, без да га погледа. Размишља.

ГАЗДА: Слушај ти, како се већ зовеш... у животу је најбитније стрпљење. Треба бити стрплив и упоран и чекати праву прилику. А ти да си исто тако био упоран у послу, као што ме сада дрндаш за кинту, уф 'де би ти био крај. Долазе млађи, сналажљивији, зајеванији, бржи... али, и поред тога, наћи ћеш нов посао, то је бар лако! Шта си се усрао?! До краја месеца се стисни. Преживећеш га и без 20 хиљада. Кад се мора није ни тешко! Јел тако?

У канцеларију улазе 3 Поџрчка у униформама и износе неке куџије. "Black-out" Јуначине.

ЈУНАЧИНА: Шта то причаш, мајмуне ретардирани??!!!! Да си одмах извадио паре из те фиоке. Ко зна колико хиљада ту штекаш, лопино задригла!
(Зурла)
Ааааааа!

Јуначина се баца на Газду, преко сивола. Овај, иако физички јачи, не дочека га сиреман. Јуначина га удара џесницама у жлаву, џсујући.

Враћање у... реалности.

Јуначина седи нејомично, џаралисан је од шока. Газда га џеа-џирално џосмаџра шичекујући следећу реакцију. Јуначина усџаје са сиволице и блажо се заџеџура. Подиже уговор са сивола и у џо-кушају цроније...

ЈУНАЧИНА: Желим ти пријатан дан...

Телефон зазвони. Газда диже слушалицу, уместо да било иџа одговори Јуначини.

ГАЗДА: Фирма "Потрчко", изволите!

ЈУНАЧИНА: (Гласно)
... и жебем ти "Потрчка" у дупе!

Јуначина бесно излази.

ГАЗДА: (На џелефон)
Купујемо уместо вас, од крупница до ситница и до-возимо робу на вашу кућну адресу, брзином метка!

5. БИРО ЗА НЕЗАПОСЛЕНЕ
– изгон у још спољашњију реалност...

У којој Јуначина коначно стиже на ред, а Шалићерска службеница му се смеши усиљено.

ШАЛТЕРСКА

СЛУЖБЕНИЦА: Закаснили сте!

ЈУНАЧИНА: Где сам закаснио? Тачно је подне, а радите до четири.

СЛУЖБЕНИЦА: Закаснили сте с пријавом на Биро.

ЈУНАЧИНА: Јуче сам отпуштен, данас се јављам. Не видим проблем.

СЛУЖБЕНИЦА: Али ми га видимо. Групни информативни разговор је био јуче, мораћете да сачекате следећи. Он је за месец дана.

ЈУНАЧИНА: Немам ја времена за чекање.

СЛУЖБЕНИЦА: То није наша ствар.

ЈУНАЧИНА: *(И њој и нама)*

Цео живот нешто чекам! Шта мислиш шта се све у Свемиру издешава за месец дана и шта се у једној малој улици у једној још мањој згради издешава за месец дана и колико векни хлеба и колико литара млека и још којекакве хране, морам да поједем и попије за месец дана да бих функционисао? А тек, колико се ђубрета направи за тих месец дана! Јел разумеш? Све кружи и ствара се и разграђује и поново обнавља, а ја треба да стојим у месту и чекам, месец дана. То није природно! То би било као када бих сада закорачио и уместо да спустим ногу и направим нови корак, ја се задржим у ваздуху и тако останем замрзнут. Енергија мора да кружи! А како да се крећем и да кружим када немам ни за леба? Од чега? И... и, чему ви служите ако не радите свој посао него исто тако замрзнути фигурирате ту на тој столици. Хоћу нов пос'о! И нећу отићи одавде док ми не дате неко решење.

Службеница га проучава као да је локални лудак.

СЛУЖБЕНИЦА: Молим Вас, изађите из реда, и не узурпирајте процес рада. Следећи.

Јуначина луйи снажно песницама о шалтиер.

ЈУНАЧИНА: Хоћу пос'о!

Људи у реду се мешкоље – “хоћемо и ми” кажу.

ЈУНАЧИНА: И има да ми га нађете!

СЛУЖБЕНИЦА: Добро, добро. Смири се. Иди на други спрат, брзо! Соба 67.

Пружа му радну књижицу.

6. У СОБИ 67

– на виши ступањ реалности...

Јуначина крочи кроз шкријава вратица у собу, у којој заћекне “ај-грејдовану” Службеницу 2. Стоји испред ње и највише цујка ногом, док она ојушићено ради свој посао.

СЛУЖБЕНИЦА: Имате вишу стручну спрему или...

ЈУНАЧИНА: А, не! Ја сам есесовац.

СЛУЖБЕНИЦА: Шта кажете?

ЈУНАЧИНА: Мислим, имам средњу стручну... ил’ како се то већ зове.

СЛУЖБЕНИЦА: Аха, овде пише...

ЈУНАЧИНА: “Техничка школа за обраду дрвета и унутрашњу декорацију”.

СЛУЖБЕНИЦА: Тако је!

ЈУНАЧИНА: Давно то беше...

СЛУЖБЕНИЦА: Па, добро, реците ми, обађујете ли Ви дрво?

ЈУНАЧИНА: Молим?

СЛУЖБЕНИЦА: Мислим, у слободно време.

ЈУНАЧИНА: Изгледа да имамо неке сметње на вези.

СЛУЖБЕНИЦА: Шта сте рекли?

ЈУНАЧИНА: *(Гласније)*

Имамо сметње на вези. Не капирамо се баш најбоље! Ја дошао да разговарамо о послу, а Ви ме питате шта радим у слободно време!

СЛУЖБЕНИЦА: Слушајте младићу, Ви сте јако неозбиљни! Као прво, то сам Вас питала да бих утврдила да ли сте спремни да радите посао у струци за коју сте се школовали, а као друго, наша служба није задужена да Вам нађе посао, него само да Вам помогне на путу проналажења истог.

ЈУНАЧИНА: О.к. одговорићу: Не обрађујем дрво у слободно време јер нисам глодар. Тренутно поправљам један телескоп.

СЛУЖБЕНИЦА: Аха, јако интересанто! Само, да ли сте довољно квалификовани за такав подухват?

7. ДВОРИШТЕ

– поновни повратак из спољашњег света у...

Исти оно двориште, на исту ону клуџу, на којој је претходно дана седела Баба. Јуначина ју је сада зајосоо, сам. Пије пиво и џуши. Гледа надрдано. У двориште улази зосођица Нишна, ужурбаним, али њоносиним ходом. Мало је сшарија од Јуначине.

ЈУНАЧИНА: (Нама)
Оооо, па кога то видимо! Госпођица Нитна! Е, она нам је многооо битна.
(Намигње)

Г-ђица НИТНА: Опет блејиш...сам.

ЈУНАЧИНА: Аха. Одмарам од света.

Г-ђица НИТНА: Ти за све имаш неко сувисло објашњење.

ЈУНАЧИНА: “Сувисло”!

Г-ђица НИТНА: Сувисло, смислено, како год хоћеш.

ЈУНАЧИНА: Та реч звучи као нека слина која виси.

Г-ђица НИТНА: Теби!

ЈУНАЧИНА: Мени!

Г-ђица НИТНА: Е, немам ти ја времена за блебетање са људима из зграде!

ЈУНАЧИНА: А шта ти радиш уопште, ако немаш времена за блебетање? Надам се да не залуђујеш свој мозак тражењем паметних објашњења за разноврне појаве у животу и шире...

Г-ђица НИТНА: (Као да држи лекцију)
Не, наравно. Само паметних решења.

ЈУНАЧИНА: А шта радиш, иначе... мислим сад?

Г-ђица НИТНА: Сад? А сад се враћам с посла. Као увек у ово време. И јако жури!

ЈУНАЧИНА: Па, јел било лепо на послу?

Г-ђица НИТНА: (Бесно)
Лепо?! На послу! Ти тако роматизујеш тај одлазак на посао. Види се да по цео дан блејиш, не радиш ништа, па ти се рад чини као нешто “вау”!

- ЈУНАЧИНА: *(Брижно)*
Морам да те изненадим – Разумем те! До јуче сам и ја радио. “Био” сам запослен.
- Г-ђица НИТНА: Па што онда постављаш глупа питања?
Ђује. Г-ђица Нијина жели да ирекине нејријайину иишину...
- Г-ђица НИТНА: Мислим, онда знаш шта значи убијање од рада. Ево, на пример, ја сам данас, морала да завршим гомилу понуда, пријава, позивница и још да организујем два састанка. Ужас!
- ЈУНАЧИНА: Ти си... секретарица.
- Г-ђица НИТНА: Пословна секретарица... Него, сада морам да кренем. Морам да се спремам. Треба да прошетам пса, оперем косу и... Идем вечерас у позориште.
- ЈУНАЧИНА: Шта гледаш?
- Г-ђица НИТНА: Ма немам појма, видећу шта гледам кад представа почне.
(Надобудно)
Али, после тога следи најбољи део! Идем на једну вип-журку. Отвара се нови клуб на Дорћолу! Позвана сам.
- ЈУНАЧИНА *(Иронично)*
Вау!
- Г-ђица НИТНА: Кажу, биће, фантастично! До јаја.
- ЈУНАЧИНА: Cool! А с ким идеш?
- Г-ђица НИТНА: Шта те брига! Остављам те да уживаш у блеји....
Г-ђица Нијина иродужи. Јуначина осџаје сам.
- ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Ово је типична представница генерације андроида. Капирате?! Девојка за пратњу и разоноду. Мада, мислим да је тренутно нико не јебе. Као, неће да ми каже с ким иде на журку, а оно, иде са другарицама. Јадница! Чини ми се да чак лаже и да има кера. Живи сама, то знам... Најважније да она стално негде жури!
- Г-ђица Нијина се враћа.*
- Г-ђица НИТНА: Чула сам те!
- ЈУНАЧИНА: Шта си чула?

Г-ђица НИТНА: Чула сам све! Да сам јадница, да ме нико не јебе, да излазим са другарицама и да сам за једнократну употребу. И што је најгоре, да лажем за пса. Мало ли је?

ЈУНАЧИНА: У јеботе, што си се ти истриповала! Никад ја то нисам рекао.

Г-ђица НИТНА: Признај! Чула сам.

ЈУНАЧИНА: А, извини, коме сам ја то могао да кажем?

Г-ђица НИТНА: Причаш сам са собом, јаднице!

ЈУНАЧИНА: Важи, признајем, ако ћеш се осећати боље, све сам то рекао! Јер ти си једна...

Г-ђица НИТНА: Шта сам ја?

ЈУНАЧИНА: Ти журиш у позориште и на вип – журку!

Г-ђица НИТНА: Ма пуши га кретену!

Г-ђица Нитна оћрчи у зѣраду.

ЈУНАЧИНА: *(Нама, шайућући)*
Уф! Ова стварно није нормална. Откуд то да може да чује туђе гласове?

8. ДНЕВНО-СПАВАЋА СОБА

– поново свој на свом...

Док Јуначина љеда кроз телескоп. Сам је, наравно. Као да је нешто схватио или ушврдио.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

Морам да признам да дотична персона није лагала за пса. Само, шета га једном у сто година, па сам га сад први пут видео. Пратио сам их док је запишаво двориште! Фуј! И даље ми није јасно, како та пластична девојка уме да чује све оне гласове... можда ју је баш овај птичар томе научио?

Аждаја се њали, наравно, њосредством комјутера.

АЖДАЈА: Шта си урадио данас?

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

Паз' да му одговорим!

АЖДАЈА: Ја сам зарадио 150 долара.

ЈУНАЧИНА: Смрад.

(Аждаји)

Не зајебавај! На који фазон?

АЖДАЈА: Путем оне платформе, о којој сам ти говорио. А ти, шта си ти урадио данас?

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

Јел ово ислеђивање?

(Аждаји)

Био сам у фирми.

АЖДАЈА: И?

ЈУНАЧИНА: Ништа од пара, као што сам и претпоставио.

АЖДАЈА: И онда си се вратио кући и опет блејао на клупи у дворишту.

ЈУНАЧИНА: Не! Одмах после фирме сам отишао на Биро.

АЖДАЈА: *(Изненађен)*

На Биро за запошљавање?

ЈУНАЧИНА: Аха.

АЖДАЈА: И?

ЈУНАЧИНА: И лепо се испричао са две жене које тамо раде. Чак су ми и кафу скували.

- АЖДАЈА: Али ништа од посла.
- ЈУНАЧИНА: Логично.
- АЖДАЈА: Не идеш на права места. Не виђаш се с правим људима. Потрошио си дан.
- ЈУНАЧИНА: Изгледа да је твоја једина функција да нормалног човека убациш у клиничку депресију.
- АЖДАЈА: Дајем ти само преглед ситуације за данас. И одакле ти идеја да си нормалан?!
- ЈУНАЧИНА: Боље гледај своја посла. Иди и подигни те зарађене паре.
- АЖДАЈА: Не могу. То је за сада виртуелни новац који улажем у наредне трансакције.
- ЈУНАЧИНА: Па да, нема пара, па си надкркан!
- АЖДАЈА: Не познајеш ти мене! Немам ја времена за емоције.
- ЈУНАЧИНА: Тачно. Не познајем те. И сад се дефинитивно гасим!
- Јуначина зајћвара лај-ћој и ћоново се враћа свом ћелескоју. Гледа кроз њега неколико ћренућака, а зајћим се изнервирано окрене.*
- ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Чекање ме убија! Ништа се не дешава доле. Ма, јебе ме то што имам урођену потребу да надгледам ствари. А ту је и ово буђаво телескопало, па смо се нашли.
(Поетично, емоћивно, ћајћетично)
Желим да знам шта се дешава напољу, у стану, у мени истовремено. И не желим да “стилизујем” свој поглед на свет. Желим да сагледам реалност баш онакву каква јесте – огољену.
(Враћа се у нормалу)
Скроман сам, зар не?
(Оћетћ зледа)
Чек’, чек’, ево је, видим је. Чек’ да подесим!
(Подешава окулар; нама)
Охохооо! Нитна је управо изашла из зграде. Здраво Нитна, драга пластична девојчице! Јел ти то мене зајебаваш да си кренула у театар? Фул си деколтеи-сана. Пре бих рек’о да те чекају на неком сплаву.
(Пауза)
Шта и могу да очекујем од Нитне, осим да ми чита мисли... Уф, надам се да јој се више неће поновити!

Види, види, види, чека је неки тип – оригинал мајмун који је управо скочио са справе у теретани. Сад ће да је пољуби! Неће! Штаааа? Гурнула га је! Она је њега одгурнула! Госпођица пизди, дере се на њега, вероватно псује. Сва срећа што је не чујемо – опција “mute”. Ево, она хоће да настави сама. Тако је Нитна, навијамо за тебе! Настави сама. Он сад, као, моли да се помире. Види, види, тура јој неки смотуљак у руку. Шта ли је то? Паре или...? Не, Нитна неће! Категорички одбија смотуљак. Он је упоран. Поново покушава да јој га ували, али...не! Да, да! Нитна узима смотуљак и...како си га само зафрљачила! Браво, мала! Као да си пуцала на гол, јеботе! Јој, смотуљак сам изгубио из вида. Тешко да ћу идентификовати шта је у њему! Али, чек... О, не, о, не, о, неееее....

Јуначина сѝоји за љренуѝак укочен. Подрхѝава му рука на ѝелескоѝу, али ѝѝак љраѝи, ѝледа. У шоку је.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Он је њу ударио!

(Пауза)

Нитница се, јадна, не брани. Ево, сад је почела мало да се брани. Ваљда ћеш сад престати! Морончино, јебем те у уста! Какву си девојку наш’о да бијеш?! Ево, још... још једном је ударио... па он њу бије! Удара је! У главу је удара, јеботе. Тај лик је уф... поломићу га, поломићу га! Људи, реагујте. Шта да радим? Јооо, Нитна је пала на под. Сад је шутира, еј... и оставља је. Он, бежи, бежи из дворишта. Нитна се не помера. Нитна се не помера, људи... Нитна се не помера. Не могу више! Јебени телескоп, јебено љубре. Јебеноооо!!!

Јуначина ѝада на фоѝељу. Аждаја се ѝоѝуѝ духа сѝвори у соби.

ЈУНАЧИНА: (Бесно)

Бежи одавде! Бежииииии.

Аждаја ѝледа злурадо, али не чини ниѝѝа. Посмаѝра Јуначину као да је ваздух.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Како да живим поред ове биљке?! Ужас! Све ово је ужас!

Неко снажно залуџа на враџи. Аждаја се брзо и нечујно, као љух, љовуче из собе.

ЈУНАЧИНА: 'Ајде, уђи, шта толико лупаш, човече. Знаш да смо се родили у чамцу!

У собу улази Чујко (џодишиџе Јуначине). Коса му је чујава и масна. Сав је усјорен. Одело му и није љолико одрјано, колико је аљкав. Ноџавице му се вуку љо љоду. Чим џа љоџледа, Јуначина љадне у још већи бедак.

ЧУПКО: Што си тако надркан, краљу? Опусте се, сви ћемо умрети!

ЈУНАЧИНА: Е, дај, завежи.

ЧУПКО: Шта радиш данас? Смраш се? А?

ЈУНАЧИНА: Ништа. Гледам тв!

Чујко заџледа љо соби.

ЧУПКО: Па како кад ти није ту тв!

ЈУНАЧИНА: Наравно да није ту кад си ми га однео! Ко зна шта си урадио с њим!

ЧУПКО: Ја ти га однео? Ја?! Помогнем ти да га превезеш на поправку у сервис, а ти мени тако. Који ти је?

ЈУНАЧИНА: Пре недељу дана је требало да буде поправље, а сваки пут кад позовем сервис, они ме одјебу и кажу да још није готов. Шта да мислим да се десило? Ниси ме случајно тамо одвео, а? Сигурно имаш неки дил с њима?

ЧУПКО: Није, краљу, мајке ми. Што те дрма бес? Стрпи се мало, само што није готов.

ЈУНАЧИНА: Ма, јеби се. Него, јел пијеш кафу, пада ми мрак на очи?

ЧУПКО: Нећу кафу, краљу, не бих се ја дуго задржавао, само сам дошао нешто да те питам.

Заџамњење – сной светљосџи љада само на Јуначину.

ЈУНАЧИНА (Нама)

Јао, нееее опет! Дрмнуће ме кап. Опет тражи за доп, и смара, а јадној Нитни доле нема ко да поможне. Искочићу из коже!

Оџамњење – све је као љре.

ЈУНАЧИНА: Тачно знам шта 'оћеш да ме питаш!

- ЧУПКО: Па, шта могу, овај пут ми стварно требају. Нећу, мајке ми...
- ЈУНАЧИНА: ...да их потрошиш на доп! Јок, моја баба ће...
- ЧУПКО: Е, твоја Баба је јако сумњив лик. Озбиљно ти кажем! Изгледа као да се опасно навукла, ја то одвалим на кеца! Само да још сазнам ко јој завршава... Знам ја такве као она. И тебе ће да навуче. Чувај се.
- ЈУНАЧИНА: Е, ај' не сери, морону. И иди. Пук'о сам. Немам више лове. Радња је затворена.
- ЧУПКО: Молим те брате, ко бога те молим, није за доп, свеца ми! Треба ми за карту до Новог Сада. Знаш какву сам Новосађанку упознао?! Страшна риба! Тотално сам одлепио. На "Панкеријади", брате, тамо смо се, оно... снимали, а после... Е, и обећ'о јој да ћу свратити сутра до Новог Сада да се видимо. А ти си добро упознат с мојом финансијском кризом. Јебига, нема се! Ако испалим, сигурно ће помислити да сам жешћи морон и пизда. Е, а знаш какве сисе има! Ако сад зајебем ствар, такве могу опет да сретнем тек у следећем животу!
- ЈУНАЧИНА: Значи, ускоро!
- ЧУПКО: Еј, брате само још овај пут, молим те и доносим ти тв ја, лично следеће недеље, на кућну адресу, очију ми. Нећеш морати ништа да се цимаш!
- ЈУНАЧИНА: Кол'ко треба?
- ЧУПКО: Хиљаду кинти.
- ЈУНАЧИНА: Јеси ти читав?
- ЧУПКО: Молим те, краљу, карта је четристо, морам и неки аперитив да јој испласирам.
- Луначина ѿражи ѿаре ѿо соби, ѿа ѿо ѿејовима.*
- ЈУНАЧИНА: Ево ти петсто, јебале те паре!
- ЧУПКО: Хвала ти брате, легенда си. Све ће ти се вратити! Телефонираћу ја оном горе.
- ЈУНАЧИНА: Ти ћеш ми вратити!
- ЧУПКО: Да да, ја, ја.
- ЈУНАЧИНА: Него, јел познајеш можда ону Нитну, с трећег спрата?

ЧУПКО: Јок и не познајем!

ЈУНАЧИНА: И у ком је фазону та?

Заштамњење – сной светлосћи само на Јуначину.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

У ком је фазону?! Који сам ја кретен! Јадник!
Гном...

(Зарије главу у руке)

У фазону је да лежи просута на земљи и квари без свести!

Оштамњење – све је као и пре.

ЧУПКО: Како то мислиш? Оно, каква је цупи и то...

ЈУНАЧИНА: Не, не питам те за твоје дегенерисано мишљење. Него с ким живи, шта ради? Конкретно! И боле те курац зашто питам!

ЧУПКО: Добро, смири се. Све је у реду, опуштени смо. Ради негде девојка, из нормалне је приче, као ти, брате. Видим је понекад како носи актен-ташницу. А живи сама, кол'ко знам. И тако – то. Има кера, ако ти то нешто значи.

ЈУНАЧИНА: За пса знам.

ЧУПКО: Него ја бих сада полако, ако сам ти дао довољно информација. Имам важна посла! Auf Wiedersehen!

Чујко креће.

ЈУНАЧИНА: Е, стани, чекај. Идем и ја на кров.

ЧУПКО: Е, немој брате молим те сад и ти на кров, кад ћу ја на кров.

ЈУНАЧИНА: Искулирај. Имам и ја тамо нешто да завршим!

ЧУПКО: *(Зачуђен)*

Да завршиш?!

"Бум!" - Тресну вратиша при изласку из сјана.

9. КРОВНА ТЕРАСА ЗГРАДЕ

– на врху дна...

Кад се Јуначина и Чујко заједно поину на терасу. Омањи просјор. Са равног дела крова се јружа сабласни поглед на ружан део центира града. Ту их дочекују два Блејача.

БЛЕЈАЧ 1: Шта је Чупави, јеси се усрао? Водиш појачање?

ЧУПКО: Реасе, браћо! Долазимо у мировну посету.

ЈУНАЧИНА: Људи, хоћу нешто да вас питам!

БЛЕЈАЧ 2: А ми мислили да си дошао да простреш веш.

ЈУНАЧИНА: Ви овде често блејите...

БЛЕЈАЧ 1: К'о што видиш.

ЈУНАЧИНА: Јел сте били ту пре сат времена?

БЛЕЈАЧ 2: Овде је време стало, комшија.

ЈУНАЧИНА: Мислим, да нисте можда пре сат времена чули да се нешто чудно дешава доле, у дворишту.

ЧУПКО: Можда ти се нешто чудно дешавало у глави, краљу. Пре сат времена...

ЈУНАЧИНА: Ти, умукни! Јел сте можда чули неку свађу доле? Тучу?

БЛЕЈАЧ 1: Е, и да смо чули, па да ти не кажемо! После ми да најебемо.

ЈУНАЧИНА: Ма, нисам ти ја неко мудро овде, брате! Знаш ме цео живот. Кажи слободно!

БЛЕЈАЧ 1: Површна познанства не рачунам.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

Е, у курац. Која сам пизда. Уместо да одем на лице места, одмах, ја се петљам са овим олошем и покушавам од њих да сазнам шта је било на крају!

Јуначина бесно одлази до краја терасе и пење се на бејтонску ограду. Сјоји на ивици и буљи доле.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

Ништа се не види! Нема је. Нема је. Однели су је.

БЛЕЈАЧ 1: Реагуј, јеботе. Ортак хоће да ти се убије.

ЧУПКО: Ма, дај. То је фора. Дечко је егзибициониста.

БЛЕЈАЧ 2: 'Ало, момак. Јел ти то хоћеш да скочиш? Хеј, постоје и бољи начини за отпоздрав од живота. Веруј ми, пробао сам.

Јуначина силази.

ЈУНАЧИНА: Шта се трипујете! Јебени блејачи!

Јуначина бесно излази са терасе.

БЛЕЈАЧ 1: Баш га је добро одрадило.

Блејач 2 клима главом.

БЛЕЈАЧ 1: (Чуйку)

Аца Поштар само што није стигао. Прича се по крају да ти носи краљевску испоруку.

ЧУПКО: Јебе ми се шта се прича. Само да већ једном стигне!

БЛЕЈАЧ 2: Него, људи, јел сте чули да је неки тип премлатио рибу, доле, у дворишту?

БЛЕЈАЧ 1: Таква малена срања се дешавају сваки дан.

БЛЕЈАЧ 2: Ал' је после са скривеног броја звао хитну да је покупе. Е? Замисли?

БЛЕЈАЧ 1: Одакле ти то?

БЛЕЈАЧ 2: Одакле ми: БИА, брате.

ЧУПКО: Психо-профил: подвојена личност!

10. ДВОРИШТЕ

– брзи спуст са дна у центар света...

У који Јуначина крочи бојажљиво и на своје чуђење у њему не зашкне никога осим Бабе, која поново греје клују. На месту на коме је з-ђица Нијина лежала разливена је, већ осушена крв.

БАБА: Ту је лежала. Јел видиш?

ЈУНАЧИНА: Откуд ти овде?

БАБА: Нико из приземља није сишао да помогне.

ЈУНАЧИНА: Да помогне?

БАБА: Да, да помогне. Чуо си?

ЈУНАЧИНА: Шта, бре?

БАБА: Она мала са трећег спрата... Како је само страдала!
(Пауза)

Како ју је тај хулиган тукао, дабогда му се лоза затрла. Тукао је до изнемоглости, па побеже пизда, на крају! А девојка вриштала, утробу је избацила од дреке. И нико да чује. Сви глуви. Само матора баба не! Ту сам је затекла, без свести. Па звала хитну, ал' неко је пре мене већ звао. Да ниси то био ти, мали?

ЈУНАЧИНА: Ја, ја.. ја ништа нисам чуо. А јел то она са трећег што...?

БАБА: Она, она. И ко ће сад о њој да брине? Реци ми? Ко? Живи сама...

ЈУНАЧИНА: А шта је било кад је стигла хитна?

БАБА: Дошла је свести, ал' онако једва... Давали су јој нешто... Помогла сам да је подигну на носила. То је све.

ЈУНАЧИНА: Са тим твојим куком?!

БАБА: Одјеби и не сажаљевај.

Пауза.

ЈУНАЧИНА: Е, Баба, краљица си.

БАБА: Не чујем те ништа!

Јуначина одлази до места где је Нијина лежала. Чучне и иршиима ирелази иреко зрушане крви.

Запамћење – сной светлосци пада на Бабу и Јуначину. Она прешећи показује прсиом на њега.

БАБА: Сад си нашао да лижеш њену крв! Где си био онда, несрећо?! На мајку си повук’о, кукавице!

Ошамћење – све је као и пре.

ЈУНАЧИНА: Шта си рекла?

БАБА: Шта сам рекла? Ништа! Ти треба мене да питаш: “Треба ли ти помоћ да се попнеш на пети спрат?” Лифт не ради!

ЈУНАЧИНА: Па добро, Баба, треба ли ти помоћ да се попнеш на пети спрат? Лифт, као што знаш, не ради. У квару је.

БАБА: Гласније то!

Јуначина хваћа Бабу под руку и крећу ка згради.

11. ДНЕВНО-СПАВАЋА СОБА

– поново на свом, али “своје” није к’о што некад беше...

Док Луначина седи на фојџели и бесно гледа у иравцу телескопа и прозора. Телескоп је померен. Сад се налази на сред собе и ирекривен је крјом.

ЛУНАЧИНА: *(Нама)*

Бесмислено је. Потупно бесмислено. Крајње бесмислено. Не-сувисло! Уф, одакле ми та слинава реч? Ајој! Знам одакле ми! Желим све да потиснем у најмрачнији део мозга, у... у мрачну комору.

(Театрално)

Од јуче по подне, више не користим телескоп! И више га никада нећу таћи! Ако му се приближим, одмах ме опомените. Реците ми! То бескорисно телескопало служи само да ти, да ти поквари расположење и да те убаци у трипове. Ма, ко је мени дао за право да шпи...да надгледам туђе животе, овако, лепо, са петог спрата, са безбедног растојања? Да се уздигнем на ниво божанства? Ал, шта сад, готово је! Безвезе се посипам пепелом. Наћи ћу бољу забаву. Ионако живот служи да се тренуци стравичне самопознаје забашуре тренуцима лажне радости, среће, делиријума. Тако да, знам шта ћу....

Луначина лежне на кауч. Лежи и буљи у илафон.

ЛУНАЧИНА: *(Нама, сморено)*

Јебига, ипак не знам!

Луначина изнервирано скаче са кауча.

ЛУНАЧИНА: *(Нама)*

Сетио сам се! Изиграваћу украсну биљку! Филадельфрон! Удисаћу кисеоник, избацити угљен-диоксид!

(Размишља)

Или обрнуто. Биос ми није био јача страна. Битно да је у све укључен хлорофил. Већ се осећам боље!

Луначина одлази у један угао собе и заузме миран сивав тела. Подигне руке, и од њих направи “зрне и лииће”. Има смешну, сморену, зримасу.

ЛУНАЧИНА: *(Нама)*

На овај начин заузимам мање простора, не опте-

ређујем га својим кретањима, ћутим – не трошим туђе време, не једем, не пијем, не пушим. Само дишем дубоко. Кроз дисање се ослобађам стреса и градим позитиван однос према околини.

Док се Јуначина смирује, ћући и “дише”, одједном се чује звучно “динз” са комјјућера, а у другој соби се њали свейло и ѡново је ѡу Аждаја, одевен слично као ѡре, оран за “chat”.

АЖДАЈА: Јел си јуче баш морао онако дивљачки да залупиш врата док си излазио напоље?! Још не могу да се опоравим. Зуји ми у ушима цео дан. Изгледа да ми је лева бубна опна пукла! Не чујем ништа!

Аждаја чачка лево ухо. Јуначина се изнервирано скљока, неврoвајном брзином. Сјусјии руке – “зране и лишће” и довуче се до свој лай-ћоѡа.

АЖДАЈА: Само тако настави и отераћеш ме на анти-бука терапију!

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Људи, како може да напада једну дивну, племениту биљку, која никоме ништа није скривила?
(Аждаји)
Ма, кад сам ја то јуче уопште излазио из стана?
(Намигње)

АЖДАЈА: Да се ниси и ти на крову дрогирао па доживео краткорочну амнезију?!

ЈУНАЧИНА: О чему то говориш?

АЖДАЈА: Треснуо си вратима, као да нису твоја и то у 5 по подне кад си заједно са оним рашчупаним створом, који смрди приде, истрчао из стана, као да те гоне фурије!

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Ма, ’де њему да објашњавам шта се... Паз’ да нећу!
(Аждаји)
Тако је! Долазио је Чупави, појурио сам за њим, а промаја је залупила врата. Јебига! Извини. Желим да ти ухо брзо прође!
(Нама)
Доста информација за Аждају!

АЖДАЈА: А пре тога си урадио оно што увек урадиш када се тај огавни створ појави у нашем стану! Поново си

подлегао својим слабостима – дао си му паре! И то за шта...

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
И реците после да сам највећи шпијун у згради – ја!
(Аждаја)
Драго ми је што учествујеш у мом животу!

АЖДАЈА: Шта ти се дешава?

ЈУНАЧИНА: Молим?

Јуначина забазекнуто гледа исјред себе. Аждаја, иакође, са сјирахом у очима.

АЖДАЈА: Шта се то с тобом дешава? Већ одавно сам забринут... Бринем...

Изненадни несјанак сјрује. Мрак. Гасе се сви уређаји. Тишина. У даљини само одјекује Аждајин глас.

АЖДАЈА: Бринем за тебе. Бринем...

Пауза у мраку.

Чује се шкљоцање ујалача. Јуначина љали белу свећу.

ЈУНАЧИНА: *(За себе)*
У јеботе, ови осигурачи су опако дотрајали!

Јуначина одлази до љрозора. Гледа кроз љрозор.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Ха, па да! У свим другим становима има струје. Мораћу да проверим осигураче. 'Де баш ми да испаднемо толики малери!

Крене ка излазу. Засјане.

ЈУНАЧИНА: *(За себе)*
А да није...

Окрене се.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Постоје три решења! Само да није оно треће! Решење број један: црк'о осигурач! Тако, лепо. Изненада црк'о. Решење број два: искључили нам струју због неког квара у централи. Искључили целој згради, целој улици, целом крају. Хм, системом елиминације, мораћемо да уклонимо решење број два! "Они" имају струју – цела зграда сијаааа, само ми...
(Тужно)
Решење број три, хајде да га заобиђемо. Хајде, кад

вас лепо молим! Да га заобиђемо у широком луку. Не можемо?! Па да, живот нам не да да га заобиђемо! О.к. Решење број три – исекли нам је. Само нама! Е, а хтео сам да је платим, мајке ми. И све кажем: ево, данас ћу! Али, сваки пут када прођем поред поште, ја знам да има нешто ту да се обави, ал' не могу да се сетим шта... На врх ми је памети, ал' не могу да се сетим! Лажем – нећу да се сетим! Признајем, то је сурова истина! Признајем!

(Пауза)

Него, слушај, бре, Никола Тесла, уз дужно поштовање према твом лику и делу, морам да ти кажем нешто у поверењу! Ал' да се не наљутиш – има и пречих ствари у животу од струје!

На вратиим се појављује Аждаја, иакође, са уљаном свећом у руци. Заустави се на вратиима собе и мирно посмајра Јуначину, који у једној руци држи свећу а другом чајрка по фиокама у соби, изражећи нешио. На крају прејура по цевовима својих панталона. Јуначина немоћно погледа у Аждају.

ЈУНАЧИНА: Јебеш га, дадох оних петсто кинти Чупавом. Не знам где су нам остале паре. Јел ти можда знаш?

Аждаја иужно слегне раменима.

12. БАБИН СТАН

– ексклузивни излет у предсобље живота...

Када намрџођена Баба ошвори Јуначини врашја свога дома.

БАБА: Шта ћеш ти овде?

ЈУНАЧИНА: Ја... па свратио.

БАБА: Мора да ти се ради о глави кад си баш на ова врата закуцао.

Баба креће да зашвори врашја.

ЈУНАЧИНА: Е, немој да си на крај срца! Дај пусти ме да уђем!

БАБА: Ај', ако баш мораш!

Јуначина улази унушра.

ЈУНАЧИНА: Како се овде променило!

БАБА: Како се променило?

ЈУНАЧИНА: На боље, баба.

БАБА: Не лажи.

ЈУНАЧИНА: О.к. Срање је! Јеси то хтела да чујеш?

БАБА: Јесам! Иза мог човека не треба да остане ништа!

ЈУНАЧИНА: Па, да. Видим. Ниси прашину брисала од како је умро...

БАБА: Ако ћеш тако да наставиш, боље да ниси ни долазио. Уосталом, шта ког ђавола 'оћеш од мене?

ЈУНАЧИНА: Ма, ништа. Свратио. Онако.

Јуначина као кривац загледа њо соби.

БАБА: Ћораво сам и глува, ал' ипак све видим и чујем. Говори кад питам. Зашто си дошао?

ЈУНАЧИНА: Какво глупо питање! Па да те видим, баба!

БАБА: Ај' не сери, говно мало! Виђамо се сваки дан доле. Мимоилазимо се к'о људи! Шта, бре 'оћеш?

ЈУНАЧИНА: Хоћу само да разговарамо.

БАБА: Аха, тако сам и мислила. Нешто ти је гадно замањкало.

ЈУНАЧИНА: Хајд' да седнемо у кујну. Дај донеси љуту, па да почнемо.

- БАБА: Коју бре љуту?
- ЈУНАЧИНА: Коју? Шљиву, са села. Ону. Твоју!
- БАБА: Ништа ти не знаш! Свраке ти попиле мозак! Нема више љуте!!! Нисам више на дугме к’о пре. Стигле ме године. Само ти то ни не примећујеш!
- ЈУНАЧИНА: Има, баба, има љуте. И кад будеш непокретна, негде ћеш је штекати.
- БАБА: Шта си сад промрсио, бедниче један?!
- ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Некад стварно кажем супер ствар!
(Баби)
Баба, хтео сам да разговарамо о “оним” стварима.
(Руком ћокаже важносћ њих ствари)
Знам да се моји матори не јављају и то...
- БАБА: Ти се не јављаш! А они су бивши. Отписани.
- ЈУНАЧИНА: Шта ја има да се јављам кад сам сада ту!
- БАБА: Добро, јавиш се, ђубре, у дворишту, на улици, ал’ да свратиш, јок!
- ЈУНАЧИНА: Па свратио сам сад!
- БАБА: Сад се не рачуна!
- ЈУНАЧИНА: Мислио сам да не желиш да ти било ко од нас долази! Ето! Зато ретко свраћамо.
- Мало ћуше. Баба га и даље нејријателски зледа.*
- БАБА: А сад си дош’о због љуте?! Да се алкохолишеш!
- ЈУНАЧИНА: Ма не...
- БАБА: Добро. Додај ми штап несрећо. ’Оћу нешто да ти покажем!
- Јуначина јој додаје шћай.*

13. У ПОДРУМУ
– у срцу истине...

Када се Баба и Јуначина сјусије доле. Подрум је ирејун некаквих књиџа, свески и разноразних сјиса. Просјор је налик бункеру библиоџеке. Све је ирекривено ирашином.

ЈУНАЧИНА: Никада нисам био у подруму.

БАБА: Овај подрум постоји од кад постоји и зграда.

ЈУНАЧИНА: Јебига, нисам знао.

БАБА: Зато сам те и довела. Да нешто научиш!

ЈУНАЧИНА: Шта хоћеш да ми покажеш? Не видим ништа осим гомилетине прљавих, старих књиџа.

БАБА: Узми ону метлу, тамо.

ЈУНАЧИНА: Метлу?! Е, немој да ме тераш још и да чистим.

БАБА: Хајде, хајде, можеш ти то! Нећеш ваљда до краја живота с рукама у дупету....

ЈУНАЧИНА: У реду.

Јуначина узима метлу. Чистји под. Исиод наслаџа ирашине, очишћена се иојављује метјална итаблица.

ЈУНАЧИНА: Види, нека плоча. Човече!

БАБА: Прочитај то...

ЈУНАЧИНА: “Уваженом грађанину Драгутину Васићу, у знак захвалности, због несебичне помоћи... јер ова библиотека постоји захваљујући њему...”

БАБА: Знаш ли ти где је некада ова плоча стајала?

ЈУНАЧИНА: Не.

БАБА: Напољу, крај улазних врата у двориште. Угравирана, у зиду.

ЈУНАЧИНА: А што су је преместили овде, доле?

БАБА: То питај стоку. Комунисти кад су дошли на власт, све је отишло дођавола.

ЈУНАЧИНА: Дај, бре Баба, па ти никако да престанеш да живиш у прошлости!

БАБА: Не говори тако, пилећи мозгу. Знаш ли зашто сам те овде довела?

- ЈУНАЧИНА: Зашто?
- БАБА: Па да престанеш да размишљаш гузицом! Јел знаш ко је био Драгутин Васић?
- ЈУНАЧИНА: Немам појма.
- БАБА: Срам те било невољо! Никада ти нису ни споменули име мога оца!
- ЈУНАЧИНА: Нисам ја крив, Баба. Твој отац...
- БАБА: Тикво без корена. Све је твоја одлука. И немој да ми се вадиш! Нико нема права на тебе да утиче! Исто је тако, онај мој син одлучио да живи к'о фукара и да се смуца по белом свету. Посејао вас двојицу, а она вас фуњара, као мачка избацила, па подврнула реп и појурила за мојом протувом. Ниси ти ништа паметно од њих могао ни да чујеш, ни да видиш. Ето, сад ти показујем шта је иза мога оца остало. Он је био велики господин, индустријалац у предратној Србији, који је бринуо о овом граду и умео да схвати колико је важно бити културан, цивилизован, образован. Зато је и дао новац да се изгради библиотека; на овом месту је као што видиш, некада била библиотека!
- ЈУНАЧИНА: Знаш шта Баба, пошто ти је отац био тако културан и уважен, могла би бар да не псујеш! О.к, не знам ништа о њему, ал' судећи по теби, човек би рекао да си се у овај град довукла из неке забити!
- БАБА: Ћут', језик прегризао! Па, ја причам овако како причам баш због таквих...због таквих као ти! Јер да говорим онако као што би требало и као што се некада говорило, нико ме жив не би разумео. Рекли би: луда жена!
- ЈУНАЧИНА: Па и сада кажу!
- БАБА: Доста! И само да знаш, у овој згради коју сте ти и она твоја пропала клика, годинама уништавали, де-молирали, прскали спрејевима, запишавали – е, та зграда је некада била једна од бољих библиотека у граду. Касније, када се све разјебало, када су комунисти дошли на власт и од ове зграде направили пивницу, мој отац је био уништен. У први мах, од државе није успео да извуче ни пребијене паре, а касније, када је ово постала зграда за становање, добио је наша два бедна станчића. Јел су ти о томе некада говорили твоји родитељи?

ЈУНАЧИНА: Не, нису хтели. Схватили су да сам ретард и да нећу разумети! Него, одакле ти идеја да сам ја демолирао и запишавао улаз?

БАБА: Личиш ми на неког таквог, а знам врло добро с ким се виђаш!

ЈУНАЧИНА: И то си видела кроз шпијунку?!

БАБА: Јесам.

ЈУНАЧИНА: Е, па лоше си видела!

Пауза.

БАБА: И шта мислиш ти о овоме што сам ти показала?

ЈУНАЧИНА: Да то није био начин да се зближимо?

БАБА: Није, говно мало. Мораш да знаш одакле долазиш и чему припадаш. Не да се смуцаш кроз живот гологлав и безреп! А нас двоје ћемо се зближити... јуче.

ЈУНАЧИНА: Добро, Баба, онда је твоја мисија за вечерас завршена... Него, јел имаш да ми позајмиш хиљаду кинти?

БАБА: Шта си рек'о?

ЈУНАЧИНА: Јел имаш хиљаду кинти, Баба? Да ми позајмиш.

БАБА: Слабо те чујем. Знаш и сам да сам наглува!

ЈУНАЧИНА: *(Гласније)*
Хиљаду динара. Баба, треба ми хиљаду динара.

БАБА: Мрш, ђубре једно! Знала сам ја зашто ти долазиш! Нисам мутава. Због пара.

Баба млајшара шийајом и истјерује ња из поодрума.

БАБА: Марш дођавола!!!!

ЈУНАЧИНА: Молим те, Баба. Исекли нам струју јер нисмо платили, а нисмо имали, јер су ме отпустили и зајебали ме, нису ми још дали плату за прошли месец... Вратићу ти чим добијем паре!

БАБА: Не занима ме. Јел ти мислиш, дупеглавче да моја пензија не касни. А? Напољеееее.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Не могу да мислим. Не могу да мислиммммм!!!!
Баба је вампир!

14. ДНЕВНО-СПАВАЋА СОБА
– на истом месту се мењају идентитети...

Када Аждаја кришом уђе у брајшовљевоу собу са свећом на њањерићу у десној руци. Огърнуи је њебешом. Види се да му је хладно. Гледа кроз прозор собе, прелазећи руком преко шелескоја. Заишм се приближава “рамји” и седа на под. Смешиа свећу крај себе. Силоља га обасјава свећлоси која доицре из других сианова, која изгледа као да долази из свемира и производ је неке више силе.

АЖДАЈА: (Нама)

Једног лета, сели смо у кола и кренули на море. Тек сам напунио шест година. Наши родитељи, на предњем седишту. Отац вози ћутке, а мајка на сувозачком ћути и слуша музику. Пустила је “Summertime” од Гершвина у извођењу Били Холидеј, и тужна је. Позади смо нас двојица. Мој брат, као и увек гледа кроз прозор. Страшно га нервирам, јер стално постављам питања. Занима ме куда се возимо и желим да знам све о животињама и биљкама поред којих пролазимо и о томе како настају облаци и киша. Родитељи никада немају одговоре на таква питања, а ја сам убеђен да мој брат зна све одговоре, само намерно неће да ми их каже. Има једанаест година и понаша се незаинтересовано и арогантно. Отац жели да направимо паузу. Зауостављам се у близини једног манастира. Ту се налази поток крај кога одмарају путници и туристи. Ми смо једни од њих.

(Пауза)

Не желим да се сећам Сунца! Тога дана...

(Аждаја склаиа очи и уздахне док га свећлоси обасјава)

... сунце је било баш како треба. Пријатно! Осећао сам на кожи његове топле зраке и успављивало ме је. Слично је осећала и мајка. Села је на клупу крај мене и загрлила ме. Ћутали смо и сунчали се. Отац је пушио у близини. Смркнутог лица. Али то је било нормално за њега. Кад боље размислим, тога дана, све је изгледало сасвим нормално. Опустео сам се, уживао. По први пут у животу заборавио сам на своје тело. На овај глупи оклоп који морамо да сређујемо, пазимо и вучемо од места до места, до краја живота. Мајка и ја смо дисали, као једно.

Ваздух је био помешан са мирисом борових гранчица. Не могу да проценим колико је све трајало. Можда један тренутак. Али он се развукао и претворио у вечност, тог поподнева...

(Аждаја ђрчи лице)

Ужас! Пренуо ме страшан, познат крик. Мој брат је завриштао. И отац и мајка су моментално потрчали. Окренуо сам се тромо, јер су ме одувек излућивале исхитрене, хистеричне, реакције људи. Буде гађење у мени. Не могу да их схватим. Сматрам да су равне одирању здраве коже с тела. Са дистанце сам посматрао догађај. Испоставило се да је тако најбоље. Само бих им сметао. Родитељи су отрчали до брата који се превијао крај зидина манастира. Одвојио се од нас. Отишао је тамо сам. Нико га није терао. Сада сам ја био сам и са немиром пратио мајчине реакције. Била је избезумљена. Викала је: “Страшно”, “Јадно моје дете”. Отац је био смркнут. Као и увек. И забринут. Брата је ујела змија. За ногу. Одвезли смо се у најближи град, у болници су му дали противотров. Све се на крају завршило добро. Само... нешто се прекинуло тога дана. Нешто... Не знам шта! И не знам зашто сам се свега овога сетио, баш сад.

(Пауза)

Родитељи више нису ту. Одлучили су да не живе више овде и напустили су земљу. Сада живе у Немачкој. Тамо су се снашли. Раде. Не желим да улазим у њихове разлоге. Већ дуго не живимо заједно.

(Пауза)

Одбијам да будем љут што су отишли. Не желим да им судим. Имам и ја своје разлоге. Довољно је то што ми мајка пише... редовно. Не пише ми мејлове. Пише ми права писма. Волим како ми пише. Баш како треба. Без улешшавања, али топло. То ме угреје на кратко, као сунце оног дана...

Аждаја замиљено сйеже ћебе и зледа у даљину.

АЖДАЈА: *(Нама)*

Брат и ја никада не причамо о њима.

(Пауза)

Јуначина улази у сйан, залућивши улазна вратиа. Тресак. Аждаја се уйлаши, али замоћан у ћебе осйане у брайшовљевој соби. Јуначина бане, освейљавајући себи иуш мобилним тйелефоном.

ЈУНАЧИНА: Откуд ти овде? Шта радиш у мојој соби?!

Аждаја га погледа ућлашено.

АЖДАЈА: Ништа!

ЈУНАЧИНА: Ма немој!

АЖДАЈА: Овде је топлије.

ЈУНАЧИНА: Па нормално!

Јуначина седне на кауч. Уздахне сморено.

ЈУНАЧИНА: Пукли смо. Исекли нам струју.

Аждаја све зледа испред себе, док разговара са Јуначином, и све више каже као да констатирује, а не разговара.

АЖДАЈА: *(Резигнирано)*

Да. Ниси платио рачун.

ЈУНАЧИНА: И ти си сад као нешто љут на мене?!

АЖДАЈА: Само саопштавам узрок.

ЈУНАЧИНА: Узрок?

АЖДАЈА: Ниси платио рачун. То је узрок. Исечена струја, последица.

ЈУНАЧИНА: Ти говориш – изненађење!

Аждаја ћуши.

ЈУНАЧИНА: Постоји ли још неки разлог што сам те затекао овде, осим што је топлије?

АЖДАЈА: Не!

ЈУНАЧИНА: А да ми ниси загледао кроз телескоп?

Аждаја више одмахне главом.

ЈУНАЧИНА: Нисам ја крив што је баба демон!

АЖДАЈА: *(Изјавно)*

Није ти дала паре.

Ћуше.

ЈУНАЧИНА: И сад си ти надркан на мене што ми није дала паре!

АЖДАЈА: *(Ојет резигнирано)*

Само констатујем.

ЈУНАЧИНА: Ти стално нешто констатујеш и резимираш, а то ми жешће иде на курац!

АЖДАЈА: Није требало да дајеш паре оном наркоману.

ЈУНАЧИНА: Па шта и ако сам му дао! То ће га пре отерати у гроб. А он тако воли. Чиним добро дело, на глобалном нивоу. Капираш?!

АЖДАЈА: Размисли мало боље о томе како поступаш. Ако овако наставиш...

ЈУНАЧИНА: Е, немој свој бес што су нам исекли струју, да искаљујеш на мени! Нисам ја крив што си ти навучен на мрежу. Да, и ти си зависник! Од мреже. Јебене мреже. Седиш цео дан испред екрана и буљаш у њега. То је твој живот!

АЖДАЈА: То је мој посао. И он је доведен у питање због тебе и твојих глупих потеза. Ја сам већ у великом застојку у односу на остале учеснике на берзи, чак ми прети опасност да изгубим све што сам зарадио. Ризикујем! И то само због тебе! Радим посао будућности, а у овом стану и даље траје камено доба!

ЈУНАЧИНА: Ах, пресвети створе... Ма, шта си се, бре усрао?! То су само виртуелне паре, као што си сам изјавио!
(Пауза)

А струју су нам исекли, јер су пизде! Највећа муда која вуку конце глобалне политике, која креирају виртуелне ратове и завађају нас у нашим малим, јебеним животима, таква муда су увек on-line, осветљена и озрачена. Не брини! И буди срећан што смо баш сад у мраку. Можда нешто и доживиш!

АЖДАЈА: Поред тебе само могу да умрем. Од глади и жеђи.

ЈУНАЧИНА: Поред мене!

АЖДАЈА: Да, поред тебе! Ти си тај који мора да привређује у овој кући. Чим напуним 18, запослићу се и отићи одавде, једном заувек! Уосталом, већ сам и покушавао, само неће да ме приме због вида.

Аждаја нервозно чисти наочаре.

ЈУНАЧИНА: А никада се не питаш да ли је још неко осим мене крив! Можда су то оно двоје одбеглих! Што њих не питаш зашто нам шаљу кинту једном у сто година?!

АЖДАЈА: Они су...

ЈУНАЧИНА: Они су кретени! Ђале је пизда, а кева је вештица! То су они.

Аждаја га први пут бесно погледа у очи.

АЖДАЈА: Шта си рек'о?

ЈУНАЧИНА: Ђале је пизда, а кева вештица!

Аждаја закорачи у slowmotion-у ка Јуначини и махинално испусти свећу, која пада на под и гаси се. Мркли мрак.

 “БОРИЛАЧКИ” INTERMEZZO

Аждаја и Јуначина, заоџрнути илаиштовима, са светлећим мачевима у рукама (налик јунацима “Рајнова звезда”) боре се, ричући и исцрпљујући чиништу “лејезу” животињских урлика. Унесени су у појезе које чине својим оружјем и изводе их џрациозним покрећима, али без усилености. Свако се џрчевишо бори за победу. На врхунцу борбе Аждаја “иубада” Јуначину својим мачем, а овај џрчећи се пада на земљу.

Зашамњење/Ошамњење.

Тек понеки блаџ и несигуран зрак сунца улази кроз прозор у собу. На истом месцу где је пао лежи Јуначина. Сам је у соби. Прави нелогичне покрете главом и покушава да помери ноге и руке. Подиже се с муком.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Ноћас сам добио вест да је Земља застала и одлучила да промени смер кретања. Одлучила је да се врти у супротном смеру. Синхронизује се са казальком на сату. Изгледа да је зато ова ноћ тако дуго трајала! Али, ко ми је то испричао? Не могу да се сетим, чак ни кад је то било. Да ли док сам спавао или на јави... Неко ми је рекао да и ја морам да учиним нешто супротно од правца и смера којима сам се до сад кретао. Кад је већ Земља то учинила, зашто не бих и ја покушао! Сигурно ће ми бити лакше него њој! Колико је сати? Јел зна неко?

Јуначина иражи сати по соби. Преиура по фошељи, зарола шейих.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Није ваљда да сам изгубио сат! Данас имам важан састанак!

15. У БОЛНИЦИ

– покушај искупљења у сумњивој четврти спољашњег света...

Док Јуначина, са кесом љоморанци, ѓјейфруӣа и лимунова, љумара ходником болнице у љошрази за собом број 13 и љо. Пронашавши љраву собу, Јуначина бојажљиво ошшкрине враӣа и улази љшхо. Када уђе, зашшиче ѓ-ђицу Нишину како сшјоји, окренуш̄а леђима и ѓледа кроз љрозор. Расшлеш̄ена коса јој љада љреко фршширскоѓ баде-машшила који је обукла љреко љшцаме. Занесена је у мислима. У соби нема никоѓа осим њих двоје. Јуначина јој се љриближава ошрезно, али кеса коју носи љроизводи шушшшави звук. То љрене ѓ-ђицу Нишину, која се окрене и забезекнуш̄о ѓа љоѓледа. Има један веши љодлив на левом образу и рану изнад десноѓ ока у близини обрве. Усш̄а су јој расечена.

ЈУНАЧИНА: Здраво! Ја сам...

Г-ђица НИТНА: Шта ћеш ти овде?!

Она брзо љрекрије лице шакама.

ЈУНАЧИНА: Па, био сам у пролазу, па свратио!

Г-ђица НИТНА: Видим како си свратио, са те три киле воћа! Ко те пустио да уђеш?

ЈУНАЧИНА: Нико!

Г-ђица НИТНА: Изађи напоље! Одмах.

Ћуш̄е.

ЈУНАЧИНА: Како одмах да одем?! Знаш колико ми је требало да те нађем?

Ниш̄ина скида шаке са лица. Враћа јој се самољоуздање.

Г-ђица НИТНА: Баш ме бирга кол'ко си ме тражио! Изађи. Зваћу сестре.

ЈУНАЧИНА: Чекај. Стани! Дошао сам само да ти кажем нешто...

Г-ђица НИТНА: Да ми кажеш како ти се свиђам оваква! Хахахаха!

Ниш̄ина насш̄авља ѓрохш̄иом да се смеје и љриближава му се. Јуначина се љовлачи.

ЈУНАЧИНА: Не... наравно. Само..

Г-ђица НИТНА: Ко ме откуцао?

ЈУНАЧИНА: Шта?

Г-ђица НИТНА: Ко ти је рекао да сам овде?

ЈУНАЧИНА: Баба!

Г-ђица НИТНА: Чија баба?

ЈУНАЧИНА: Ма, она баба... из улаза. Што ти је помогла, онда када си...

Г-ђица НИТНА: А, да, сећам се...
Да чујем шта имаш да ми кажеш.

Пауза.

ЈУНАЧИНА: Извини.

Г-ђица НИТНА: Шта извини?

ЈУНАЧИНА: Ето, то сам само хтео да ти кажем. Извини!

Г-ђица НИТНА: Па си дошао баш овде! Ниси могао да сачекаш да изађем из болнице?!

ЈУНАЧИНА: Не.

Г-ђица НИТНА: Јел знаш, колико ме заболе за то твоје јадно “извини”?

Јуначина сјустџи злаву као мало деџе које је нешџо зџрешило.

Г-ђица НИТНА: Ништа ти не капираш!

ЈУНАЧИНА: О.к. Покушао сам!

Јуначина кређе.

Г-ђица НИТНА: Шта си покушао? А? Да се сладиш туђом муком!

ЈУНАЧИНА: Нисам то хтео, мајке ми!

Г-ђица НИТНА: Не верујем ја ништа залудном соју као што си ти!

ЈУНАЧИНА: *(Гласно)*
У реду, покушао сам!

Г-ђица НИТНА: Ма, ниси бре ништа покушао! Хајде иди, набијаш ми притисак!

ЈУНАЧИНА: Знаш шта – грозан си домаћин. Ово је исто као када би некога ко ти је дошао у госте, истерала из стана!

Г-ђица НИТНА: Можда сам грозна домаћица, али никако грозан домаћин. То препуштам теби. Остави ме на миру!

ЈУНАЧИНА: *(Бесно)*
Ти једино умеш да распиздиш човека извртањем речи, и тим твојим квази-искусним и квази-инте-

лигентним изјавама. По цео дан дижеш себи его, јер мислиш да си јако битан лик, само зато што глумиш секретарицу у некој фирми на рубу пропасти. Ти не умеш да комуницираш, не слушаш друге и само избацујеш реченице из себе као аутомат! Никада нећеш умети да цениш...

Г-ђица НИТНА: Доста!

Луначина крене ка излазу, али удари у руб мейџналног креветџа. Кеса му испадне из руке и воће се закоијрља ђо ђоду. Нијина се насмеје. Луначина је ђогледа на крајко и засијане.

Г-ђица НИТНА: Овде је супер, знаш. Сад видиш да ми је ипак добро. У ствари, овим глупавим упадом си само нарушио мир који овде имам од почетка. Овде могу да се опустим и по цео дан гледам кроз прозор!

(Одједном ђосијане џужна)

А док тако стојим на прозору... сетим се како је било некад... све док нисам дошла у овај смрдљиви град, док сам живела, код своје куће. У мом селу.

ЈУНАЧИНА: *(Изненађено)*
На селу?!

Г-ђица НИТНА: Да! Имали смо краве, овце, живину. Све је то мој отац држао. Замисли, каква ми је промена била када сам се преселила овде. Са само 12 година. Била сам одличан ђак, па су ме моји послали у "велики" град да ту завршим основну и средњу. И тако, на крају сам се ту и запатила! У почетку сам живела у дому. Сад могу да приуштим себи да изнајмљујем стан...

(Иронично)

Какав напредак! А за промену, ево ме у болници. По први пут за све ове године у граду. Али не буним се.

Ђуије.

Г-ђица НИТНА: Нисам стигла ни да се одморим, све до сада. Уживам овде, као да сам у планинском хотелу. Погледај двориште! Као шума! Има доста верерица. Као да ме је неко, коначно избацио из точка по ком сам као бели миш трчала и трчала, само да бих... опстала.

ЈУНАЧИНА: Знам!

Г-ђица НИТНА: Некада сам, код куће, у башти имала своје дрво. Мој тата је био велики филозоф. Филозоф животињске природе. Знао је да их чује. Да их осети. Све своје животиње. Знао је да чује и људе. Рекао ми је да увек кад имам неки проблем, одем и седнем испод свог дрвета и размислим о свему, на миру. Тако је сваки проблем добијао решење... Некада сам имала своје дрво и своје време.

(Пауза)

Детињство, као да је сан. Остаје негде далеко, далеко иза. Сада је лепо. Док могу да одмарам од свега...

Јуначина јој њрилази и ѓледају кроз њрозор заједно.

Г-ђица НИТНА: Погледај детлића! Како само чука и удара! Као ја!

Јуначина се насмеје.

ЈУНАЧИНА: Да ли те је отац научио да чујеш туђе гласове?

Г-ђица НИТНА: Могуће.

(Пауза)

Мислим да је крај посете.

ЈУНАЧИНА: Да. Морам да кренем...

Јуначина и Нијина се њогледају и слежну раменима. Он одлази њрескачући воће. Нијина се окрене када он зајвори врајиа, њодижне са њода најближу воћку, један велики зјейфруј, извади из цејиа хемијску оловку и на њему нацрјиа очи, нос и насмејана усјиа. Окрене се од њрозора и њокаже "смајлија" сјављајући за у висину своје ѓлаве. Њено лице је ѡужно.

16. КРОВНА ТЕРАСА ЗГРАДЕ

– поново на врху(нцу) бесмисла...

Када Јуначина истирчи изнервиран на терасу зграде, где га у мраку чека Чуйко.

ЈУНАЧИНА: Зар баш овде морам да се завлачим да бих се видео са тобом?

ЧУПКО: Рекао си да ћемо разговарати о важним стварима, а ово је место за важне ствари!

ЈУНАЧИНА: Аха, па да. То је твоја наркоманска логика. Само ме навлачиш у своје штекове.

ЧУПКО: Брате, ти си стално на граници нервног слома. Опусте се мало, Земља ионако стоји!

ЈУНАЧИНА: Шта си рек'о? Ово последње, понови!

ЧУПКО: Кажем, Земља стоји! Хахаха!

ЈУНАЧИНА: Па да! То си био ти! Дошао си да ми кажеш како је Земља стала и како ће да промени смер кретања. Који сам кретен, како сам ти само поверовао!

ЧУПКО: Је ли, јеси ти сигурно добро? Хоћеш да ти завршим нешто, мало да се реанимираш. Разлабавиле ти се те даске у глави. Одакле ти идеја да сам ти ја рекао да се Земља врти у супротном смеру. Свашта!

ЈУНАЧИНА: Па, сад си ми то рекао, морону.

ЧУПКО: Рекао сам ти да стоји, а не да је почела да се врти у супротном смеру. И то све сам рекао да те насмејем јер си нешто сјебан, нисам мислио стварно – него онако, фигуративно!

ЈУНАЧИНА: Не могу да слушам те твоје филозофије испраног мозга! Дај ми моју лову, па да идем.

ЧУПКО: Шта да ти дам?!

ЈУНАЧИНА: Кажем, дај ми лову одмах!

Јуначина му се уноси у лице.

ЧУПКО: Брате, боже, па ти си потпуно полудео! Немам паре код себе, мајке ми. Одакле ми паре.

ЈУНАЧИНА: Откуд ја знам одакле ти! Оно што знам је да увек овде чекићаш своју испоруку и да имаш кеша. Врати ми моје паре, немој да те бијем!

ЧУПКО: Немам!

ЈУНАЧИНА: Јел немаш?! Јел немаш, а?! Сад ћу да ти јебем матер!

Јуначина на̄рне на Чӯйка и дрмуса̄ ѓа, умес̄ио да ѓа бије. Призор је смешан.

ЈУНАЧИНА: Пиздо издајничка.

ЧУПКО: (Виче)

Ти си лудак! Кад си ми рекао да морам да ти вратим паре? Забадаш ми нож у леђа, а то раде педери!

ЈУНАЧИНА: Е, да је тебе неко стварно тукао, не би био то што јеси!

Јуначина се само бесно окрене и оде. Чӯйко увређено одмахне ѓлавом и ос̄иане да чека.

17. ДНЕВНО-СПАВАЋА СОБА
– логични повратак у свој свет уз изненађење...

Када Јуначина уђе у собу и зашекне уиљено светло.

ЈУНАЧИНА: (Нама)
У јеботе! Откуд светло?

Приближава се комјјуишеру, који је већ уиљен.

ЈУНАЧИНА: (Нама)
Комп је уплаљен! Поново Аждајино масло!

Пали се светло у Аждајиној соби. Поново је све њо ситаром. Аждаја је за својим комјјуишером. “Динг” и Аждаја му се обраћа, као да се нишџа није десило.

АЖДАЈА: Здраво!

ЈУНАЧИНА: Зар не можеш да ми се јавиш лично?

АЖДАЈА: Мрзи ме...

ЈУНАЧИНА: Откуд то да има струје?

АЖДАЈА: Ускоро ће смак света!

ЈУНАЧИНА: А сад озбиљно – откуд то да су нам укључили струју?

АЖДАЈА: Да си мало интелигентнији, ово питање би било сувишно!

ЈУНАЧИНА: Иди у...

АЖДАЈА: Добро, добро, смири се. Платио сам је.

ЈУНАЧИНА: Ти?
(Нама)
Дође ми да га одробијам!
(Аждаји)
Да ли код тебе може ишта да прође без ироније и сарказма?!

АЖДАЈА: Само износим чињенице!

ЈУНАЧИНА: (Нама)
Јебале га чињенице! Мада, руку на срце, пресрећан сам што има струје само зато што не морам више с њим да комуницирам face-to-face. То ме убија!
(Аждаји)
Кад смо већ код чињеница, добро старо питање – одакле ти паре?

18. У АЖДАЈИНОЈ СОБИ
– насилни упад у истородну стварност...

Када Јуначина улећи у Аждајину собу, док Аждаја наизменично гледа у свој екран и Јуначину, изненађено.

ЈУНАЧИНА: *(Виче)*

А ја морам да ти чупам речи као да су златне, говањце једно!

Аждаја намерно ћући. Тишина одзвања.

ЈУНАЧИНА: На који је фазон теби дала паре, светла ти?

АЖДАЈА: Схватила је озбиљност ситуације.

ЈУНАЧИНА: А ја јој дубим на трепавици и ништа.

Аждаја слегне раменима и насмеши се задовољно.

ЈУНАЧИНА: Колико дуго ниси био код Бабе?

АЖДАЈА: Две године.

ЈУНАЧИНА: Лепо. И чим се појавиш она те намири.

АЖДАЈА: Зна да морам да наставим са радом, а за рад ми је неопходна струја.

ЈУНАЧИНА: Значи тако! Озбиљни разговори за озбиљне људе.

АЖДАЈА: Једна ствар – постоје правила понашања приликом уласка у моју собу. Не улази се без куцања.

ЈУНАЧИНА: Ти ме озбиљно молиш да ти разбијем ту оптерећену главуцу и да заузем и ово мало простора што ти је преостало!

АЖДАЈА: Престани да ми својом простотом нарушаваш мир!

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

Шта је са свима! И Аждаја и Нитна и Чупко и Пера и Жика и Софроније и Лаза и свети Петар – сви они су постигли баланс и душевни мир, који је тако чврст да успевам само једним питањем или реакцијом која им не прија да им га нарушим.

(Пауза)

Али, њима је добро! Они су срећни! Њима би овде, у овом животу све било потаман, да не постоји неко... ко их самим својим присуством иритира до те мере, да мало и незнатно постојање, те друге персоне доводе у питање, не сумњајући никада у склад и

блаженство света. Ово место је лепо и сјајно, само мене још нико није обавестио о томе! Ово место је толико дивно да је и Земља у знак протеста стала. Неће више к'о луда да се врти укруг! За чије бабе душу?

Јуначина бесно изађе из Аждајине собе. Аждаја га зачуђено погледа.

АЖДАЈА:

(Нама, показујући у њравцу Јуначине)

Delete!

19. ДВОРИШТЕ

– што је сигурно сигурно је...

Када Луначина загреје сџару клуџу и џушећи џосмаџира, умесџо џролазника и џаса, лисџи који се коџрља на веџру. Зачудо из улаза излази Баба и џромим кораком уз џомоћ шџџаџа џриближава се Луначини који се не миче са клуџе, случајно ил' намерно.

БАБА: Нећеш ни да ми се јавиш!

ЈУНАЧИНА: Нећу.

БАБА: Нисам те ничему научила.

ЈУНАЧИНА: Чујем да си нам платила струју.

БАБА: Прочачкај уши!

ЈУНАЧИНА: Баба, признај.

БАБА: Не постављај ултиматуме и не прети, балавче. Помери се да седнем.

ЈУНАЧИНА: Како ти кажеш.

Луначина усџаје са клуџе и џуши ћуџке. Не џледа у Бабу.

БАБА: То ће те убити.

Луначина је џоџледа, али без чуђења.

БАБА: То што дуваниш.

ЈУНАЧИНА: Не брини, имам ја још многе потенцијалне убице!

БАБА: Само ти трабуњај. Не слушам те.

ЈУНАЧИНА: Знам.

Луначина креће.

БАБА: 'Де ћеш?

ЈУНАЧИНА: Шта те брига?! Ионако те заболе за мене. Јел баш увек морам да ти се кезим док ме плујеш, само да бих ти се свидео?! И то на 5 минута. Толико позитивне пажње могу да добијем од тебе! Шта све ово значи?

БАБА: Не играј игре са мном, стара сам.

ЈУНАЧИНА: Ма иста си к'о и сви, матора. Само ме зајебаваш! Шта се ја трипујем који мој?! Мислио сам да ти значим, макар мрвицу, да ћеш бар једном да се насмејеш када ме видиш у дворишту и да ми се лепо јавиш. Ништа више нисам тражио. А ти ни то не умеш! Јел сам ти ја крив што су оно двоје отишли и заборавили нас? Јесам ли?

Баба фркне, али не проговори.

ЈУНАЧИНА: Наравно да немаш одговор!

БАБА: Седи, немој да бесниш, дај се смири!

ЈУНАЧИНА: Зашто бих се смирио?

Запамћење-сној светлости осветљава Бабу и Јуначину. Баба, поново преићећи показује прсиом на Јуначину.

БАБА: Тако лепо! Јер си блеса, јер стално летиш и падаш, јер си глуп, јер никада не седнеш да размислиш добро о догађајима и људима, јер се стално нечим заносиш и залуђујеш, јер живиш у облацима, јер удараш главом о зид, јер не умеш да извучеш поуку из лоших догађаја, јер си нереалан, јер се никада не приземљиш, јер си другачији, а било би лепо да си мало више исти, јер си фрик, да ти буде јасније шта си: фрик!

Ошамћење – враћање у реалност.

ЈУНАЧИНА: Шта си ми, оно рекла да треба да урадим?

БАБА: Ја рекла шта ти да радиш?

ЈУНАЧИНА: Да ти!

БАБА: Ма ради шта хоћеш, дете, шта се то мене тиче!

Јуначина најрасно устјаје са клупе и улази у улаз.

20. КРОВНА ТЕРАСА ЗГРАДЕ

– тражење прелазног решења на...

Бейонској оџради терасе, на коју се Јуначина појео и блене доле. Вешар му дува у леђа, као да га шера да скочи. Јуначина одврати поглед од понора и присебан, проговара.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

Хеј, људи, не дајте ми ниједан добар разлог да не скочим! И не брините! Нисте ви криви. Нису ни они! Аждаја је само једна скраћена Аждаја и његова улога је да бљује ватру. Али је у души добар. Нитна ће се, опоравити, само да се одмори и преброји све веверице из болничког дворишта. Волео бих да је и она у души добра. Баба је прастаро говно. За душу сумњам... али ако је има, свакако је добра. И сви су они, што је најважније, у хармонији са хаотичним светом! Једино ја осећам да сам избачен из уредног протокола званог живот. Покушавао сам да пронађем своје место у њему, али није ишло. Трудио сам се, верујте ми. Покушао сам да уместо гледања у бетонско двориште погледам у звезде, мислећи да ће ми оне дати одговор на питање “куда даље”, али звезде, к’о што знате, ћуте и гледају ме својим мутавим очима. Можда је Баба била у праву када је рекла да идем главом кроз зид. А сад ћу превазићи себе, ићи ћу главом кроз бетон. А ви немојте присутати! И немојте мислити да су сви моји гласови упућени вама били неповезани и без садржаја. Једина ствар у коју још увек, дубоко верујем је да је моје постојање имало смисла и да сам искрено покушавао да се повежем са вама и вашим животима. Урадите све да схватите зашто сте овде... на Земљи, која наравно, не стоји у месту, нити се креће наопако.

На терасу излазе Блејач 1 и Блејач 2.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

Још ми само они фале!

(Блејачима)

Блејачи, палите одавде! Одјebите!

(Викне)

Бежите!

Блејачи љедају у њега хијноиисано.

ЈУНАЧИНА: *(Нама)*

Боље да палим. Ионако вас већ задржавам! Ова екипа је болест за мозак! Верујте ми!

Јуначина скаче. Блејачи догађај ѿсмаӣрају мирно.

БЛЕЈАЧ 1: Био је човек без својстава.

БЛЕЈАЧ 2: Једино његово херојско дело је овај скок.

БЛЕЈАЧ 1: Да ли си размишљао о епитафу?

БЛЕЈАЧ 2: За “малог” човека?

БЛЕЈАЧ 1: Да! Ја бих да буде: “Био је добар дечко, а онда се поломио”.

БЛЕЈАЧ 2: Ма, не, то је тако просто! Боље да буде: “Овде лежи Јуначина”.

БЛЕЈАЧ 1: Јуначина?

БЛЕЈАЧ 2 *(Поносно)*
Да, Јуначина!

БЛЕЈАЧ 1: Нека буде!

21. ДНЕВНО-СПАВАЋА СОБА
– повратак у стварност, али стварно...

Када се Јуначина уз ирзаје буди на иоду, ирекривен дуксом. Са муком се иридиже и загледа своју собу, као да је у њој ио ирви иуи.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Шта ми се дешава?! Шта сам оно вечерао? Уф, неке одвратне печурке. Зато сам тако лоше сањао!

Јуначина одлази до ирозора. Баца иоџлед кроз њеџа, а заиим до-ишакне иелеской, ирекривен крјом. Оикрива џа.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Не, не смем. То није фер! Туђи животи нек остану онима који их живе, а не мени. Боље да видим шта ради Аждаја. Чудно, али ми недостаје! Не знам шта ми се дешава. Можда те печурке имају одложено позитивно дејство.

Јуначина иали комјуишер и иозива Аждају на “chat”. Пали се свеи-ло у делу сцене који је Аждајина соба. Аждаја је за комјуишером.

ЈУНАЧИНА: Хаугх!

АЖДАЈА: Шта ће то бити па си ми се први обратио?

ЈУНАЧИНА: Направио сам преседан! Легализујем ову врсту комуникације. Више ме не нервира то што ти не видим лице и не чујем глас. Избегавам да размишљам о мрачним странама пост-технолошких револуција и уживам у благодетима лажних односа! Ура!

АЖДАЈА: Шта је повод за ово јутарње филозофирање?

ЈУНАЧИНА: Не знам.

АЖДАЈА: Ја то називам “филозофијом поквареног стомака”. Да ниси можда вечерао печурке?

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Зликовац! Увек погоди.

(Аждаји)

Нисам. Вечерао сам телеће шницле.

АЖДАЈА: Не сери!

ЈУНАЧИНА: Немој да си емотиван, само износим чињенице!

АЖДАЈА: А ја се гасим, смараш ме.

- ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Пих, угаси се! Шта му би? Не личи ми на њега да тек тако одустане од “виртуелне приче”...
- Аждаја улази у собу. Јуначина је изненађен, нејпријатно изненађен.*
- ЈУНАЧИНА: Шта ћеш ти овде? Ко ти је рекао да напустиш започети разговор?
- АЖДАЈА: Нико.
- ЈУНАЧИНА: *(Нама)*
Обожавам његове лаконске одговоре!
(Њему)
Тај разговор смо тако лепо водили... а ти си успео да га уништиш својим појављивањем у мом животном простору. То није лепо. Свако треба да поседује свој простор, само за себе и да означи круг у који друга особа не сме да крочи.
- АЖДАЈА: Слажем се!
- ЈУНАЧИНА: И зашто си онда, ако сам кажеш да се слажеш, бануо овде?
- АЖДАЈА: Овде је топлије.
- ЈУНАЧИНА: *(Замишљено)*
Топлије...
- АЖДАЈА: Хоћеш да ти скувам чај?
- ЈУНАЧИНА: *(С љаћењем)*
Чај?
- АЖДАЈА: Да ти смири грчеве у стомаку...
- ЈУНАЧИНА: А да ли ће ми смирити грчеве у глави?
- АЖДАЈА: Неће.
- ЈУНАЧИНА: Оувек си био сурово реалан. Дођи. Хоћу да ти покажем телескоп, ако већ ниси гледао кроз њега на превару!
- АЖДАЈА: Нисам. Ниси успео да ме заинтересујеш за свој телескоп, јер си га поставио на погрешно место! Одавде може да се види само двориште. А телескоп ваљда служи за гледање у звезде, ти то мораш да знаш!
- ЈУНАЧИНА: Како си само паметан!
- АЖДАЈА: Треба да га попнеш горе, на терасу.

ЈУНАЧИНА: 'Ајде, баци поглед.

Аждаја љеда кроз ѿелеској.

ЈУНАЧИНА: Јел се види добро?

АЖДАЈА: Види се!

ЈУНАЧИНА: Краљ сам брате, нема шта! Како сам га само средιο!

АЖДАЈА: Умрећеш од скромности!

ЈУНАЧИНА: Тако те волим, кад лајеш!

Јуначина ѿѿајше Аждају ѿ рамену. Задовољан је.

АЖДАЈА: Е, видим неког пас...

ЈУНАЧИНА: Јел луталица?

АЖДАЈА: Мислим да није, има огрлицу.

ЈУНАЧИНА: Какав је?

АЖДАЈА: Па жут, велик и њушка свуда унаоколо. А па да, ево је нека девојка. Мора да је њен.

ЈУНАЧИНА: Девојка! Дај мени...

Јуначина ѿѿледа кроз ѿелеској и чим види одмах се одвоји и крене ка излазним вратиима.

ЈУНАЧИНА: Морам да идем!

Јуначина изјури из сѿана, а Аждаја слеѓне раменима и насѿави да љеда кроз ѿелеској.

АЖДАЈА: (Нама)

У овој згради живе разне будале. А једна од њих је управо напустила собу...

Аждаја насѿавља да љеда кроз ѿелеској.

АЖДАЈА: (Нама)

Ево га, већ је истрчао! Јој, приближава се девојци. Биће свашта!

22. ДВОРИШТЕ
– баш на правом месту...

Када Јуначина испрчи у двориште и приближи се госпођици Нитни с леђа.

ЈУНАЧИНА: Хеј!

Г-ђица НИТНА: Хеј! Откуд овде?! Да ти мене не шпијунираш по крају?

ЈУНАЧИНА: Не ја, него... ма нисам, мајке ми. Шта радиш у суботу?

Г-ђица НИТНА: У суботу опцијом “delete” бришем из мобилног, телефоне разних будала. Ето.

ЈУНАЧИНА: Јел то целодневна акција?

Г-ђица НИТНА: Па... биће пуно посла.

ЈУНАЧИНА: А јел би могла неки нов број да убацеш? Мислим, у другом делу дана. Или предвече.

Г-ђица НИТНА: Зависи чији.

ЈУНАЧИНА: Леп ти је пас.

Г-ђица НИТНА: Да знаш само како су му леви зуби!

ЈУНАЧИНА: Могу мислити!

Г-ђица НИТНА: Хоћеш да ти их покаже?

ЈУНАЧИНА: Не, не хвала.

Г-ђица НИТНА: Бен, дођи.

Пас допрчи. Госпођица Нитна га мази.

ЈУНАЧИНА: Знаш шта, размишљао сам да набавим два-три дрвета и да их засадимо овде, у дворишту. Погледај ово старо, већ је иструлило! Шта мислиш о томе? А пре тога ћемо детаљно да га очистимо. Мислим двориште... Биће к’о ново!

Г-ђица НИТНА: Шта ти се десило, човече? Док сам била у болници ти си напрасно почео да се бавиш екологијом! Јел све о.к с мозгом?

ЈУНАЧИНА: Поново почињеш! Наравно да с мојим мозгом није све о.к, али је идеја с дрвећем потпуно позитивна!

Г-ђица НИТНА: Јесте, позитивна је!

ЈУНАЧИНА: Може једно од њих да буде и твоје, ако хоћеш!

Г-ђица НИТНА: Хоћу.

Пас насрне на Јуначину.

ЈУНАЧИНА: Ааааа, овај пас није нормалан! Склони га од мене. Ујешће ме. Бежи, животињо! Бежи.

Госпођица Нитна му се смеје.

Г-ђица НИТНА: Јао, како си ти храбар! Вриштиш као осмогодишња девојчица!

ЈУНАЧИНА: Шта ја могу када плански и програмски покушаваш да ме уништиш!

Г-ђица НИТНА: Дођи! Хоћу нешто да ти шапнем!

ЈУНАЧИНА: Шта има да шапућемо, па сами смо.

Г-ђица НИТНА: Сумњам, овде и зидови имају уши. 'Ајде, дођи.

ЈУНАЧИНА: Не могу, плашим се реакције твог пса!

Г-ђица НИТНА: О.к, онда ми идемо. Бееен!

ЈУНАЧИНА: У реду, победила си! 'Ајде, шапни ми, претворио сам се уво!

Г-ђица Нитна му приђе, брзо га задрли и као да хоће да га пољуби, али му умесито пога стави руке око вратца и почне да га дави, смејући се. Јуначина је у чуду. Усије да скине њене руке са свога вратца и заврне их. Сада се г-ђица Нитна ошине. Јуначина јој не ошину руке и ужива што је немоћна.

ЈУНАЧИНА: (Нама)

Е овако изгледа срећан крај!

КРАЈ